

stene oplyse, at det ikke er første Gang, at denne Tanke har været fremme. I Samlingen 1891—92 blev der f. Eks. stillet et Forslag i en Betænkning — det findes i Tillæg B — som gaar ud paa det samme, nemlig at disse vide Skorstene skulle have en indvendig Vidde af 13¹/₂ Tomme. Det blev ikke vedtaget den Gang, idet Forslaget faldt; men jeg mener, at det maaske kunde være paa sin Plads, at det nu blev taget op igen. Med disse faa Bemærkninger skal jeg slutte.

J. Jensen (Aalborg Amts 3dje Valgkreds): Trods den højtærede Justitsministers Udtalelser om, at Loven af 1ste Marts 1889 saavel som det senere Cirkulære ere klare og tydelige, synes jeg, at denne Forhandling viser, at de ikke ere saa fuldt ud klare og tydelige, som de sikkert burde og skulde være. Navnlig forekommer det mig, at Kendsgærningerne ude paa Landet vise det stik modsatte. Jeg behøver kun at gaa til min egen Valgkreds for at finde nogle Tilfælde, som klart vise, at saavel Loven som Justitsministerens meget omtalte Cirkulære i højeste Grad ere blevne misforstaaede og kunne misforstaas. Nogen Tid efter, at Loven af 1889 var udkommen, saa vi vore Herredsfogders Medhjælpere, den Gang de saakaldte lyseblaa (Afbrydelse) — det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det Navn kan jo godt nævnes — i fuld Virksomhed rundt omkring med at se paa Skorstene. De havde Ordre til at tage en By ad Gangen, og de gik ogsaa grundigt til Værks. Der var Byer, hvor over en Tredjedel af Skorstenene blev kasserede og dømte til Nedrivning, ikke paa Grund af Brøst, men paa Grund af ulovlig Bygningsmaade. Jeg ved saaledes en By, hvor over 50 Skorstene blev kasserede og maatte nedrives. Der var nogle, der protesterede, og de maatte saae endda betale Mulkt. Resultatet blev, at alle maatte bøje sig for Politimesterens Bud. Men som disse Medhjælpere vare i den allerstørste Virksomhed med deres Ødelæggelsesværk, blev dette pludselig indstillet. Om det var efter Ordre fra højere vedkommende, ved jeg ikke, sikkert er det, at medens nogle Byer blev grundigt undersøgte, og Hundreder af Skorstene i dem blev dømte til Nedrivning, var der, og er der mange Byer, der ikke ere blevne undersøgte til Dato, skønt Bygningsmaaden i dem er akkurat den samme som i de andre. Naar Befolkningen ser saadanne Forhold, maa den uvilkaarlig komme til at tro, at der er nogle Byer, hvor Loven er

strengere end i andre, siden man gaar skarpere til Værks det ene Sted end det andet. Imidlertid kom vi saa til Aaret i Aar. Vi levede i den Formening, at var der en Politimester, der var kommen til at gaa lidt fejl til Værks, var han bleven gjort opmærksom paa sin Fejltagelse, og at alt nu var i den skønneste Orden. Folk levede i hvert Fald i den Formening, at nu vare deres Skorstene lovlige enten efter Loven af 1889 eller efter den ældre Lov af 1861. Men i Foraaret kom der en ny ubehagelig Overraskelse, idet nogle Brandfogder — ikke alle, de, der vare lidt sene i Bevægelsen, kom aldrig ud i dette Hverv, men de, der vare lidt raske i deres Bevægelser, naaede det — kom ud og kasserede en Mængde Skorstene. Jeg fik en hel Del Forespørgsler om, hvad det nu var, vi havde lavet i Rigsdagen, om vi havde lavet en Brandpolitilov, der var endnu værre end den, vi havde haft før. Jeg forsikrede, at der slet ikke var lavet noget paa det Omraade i den Tid, jeg havde siddet i Rigsdagen, saa hvad der var gjort, laa forud for min Rigsdagsvirksomhed. Men Resultatet blev i alt Fald, at der var en hel Del, der blev dømte til at nedrive deres Skorstene, de vare ulovlige. Nogle af Brandfogederne vidste ikke bedre, end at det var i Henhold til en ny Lov; andre vidste nok, at det var i Henhold til en ministeriel Skrivelse. Jeg fik nogle Forespørgsler om, hvad man skulde gøre. Jeg sagde, at de skulde ikke være alt for raske til at handle, for det kunde jo være, at der mulig kunde komme bedre Tider. Selv om Skorstenene ikke vare saa lovlige, som de skulde være, havde de jo faaet Lov til at staa i flere Aar. Jeg ved nogle enkelte, der fulgte mit Raad og ventede lidt. Andre efterkom Paabudet, rev deres Skorstene ned og opførte ny. Men Følgen blev rigtignok den, at de, der ventede længst, stode sig bedst, de have i hvert Fald faaet Lov til at lade deres Skorstene staa til Dato. Men jeg tænker, at enhver i denne Sal vil kunne forstaa, at dersom den Bevidsthed skal komme til at slaa Rod i Befolkningen, at man staaar sig bedst ved at trodse Loven saa længe som muligt, vil det ikke være heldigt. Hvis det skulde komme dertil, at Befolkningen faar den Opfattelse, at den har pekniær Fordel af at trodse Loven saa længe som muligt, vil det være en meget uheldig Opfattelse. Det forekommer mig i hvert Fald, at den Fremgangsmaade, der er brugt i den Jurisdiktion, hvori jeg er kommen til at bo, er særdeles uheldig. Det er nu to Gange